

han fremkom med de Ord, at han troede, at en videre Tale om denne Sag vilde i Grunden være overflødig, da han meente, at Ingen her kunde overbevise hinanden. I den Henseende maa jeg sige, at, om end Enkelte, og maaskee navnlig de, som have været med, dengang Grundloven blev forhandlet, kunne ansee deres Meninger for at være saa useilbarlige og urokkelige, at de eengang for alle staae fast, saa maa jeg dog takke dem, som have bidraget til at klare dette Spørgsmaal, da det er gaaet mig — og maaskee Andre tillige — saaledes, at Spørgsmaalet ikke stod ret klart for os i Begyndelsen. Jeg vilde derhos ansee det for meget uheldigt, om den Mening skulde udbredes her i Thinget, at det ikke nyttede noget grundigt og gennemgribende at drøfte saadanne Spørgsmaal; thi derved vilde idetmindste jeg, og maaskee flere Andre, ikke faae den rette Klarhed i Sagen. Naaget jeg igaar var overbevist om, at det formelle Spørgsmaal, som dengang var paa Bane, om hvorvidt det da omhandlede Forslag var i Strid med Grundloven, maatte bevares bejaende, saa var jeg dog tvivlsom idag med Hensyn til de 3 foreliggende Spørgsmaal, indtil jeg endelig nu, som Følge af den stedfundne Discussion, vil være istand til at stemme herover, uden at jeg behøver at trække mig tilbage og sige: Jeg stemmer ikke. Derfor vil jeg blot i Anledning af den fra den ærede Rigsdagsmands Side fremførte Mening fremsætte den modsatte, at saadanne gennemgribende Spørgsmaal vistnok bør grundigt behandles og ikke afvises.

Formanden: Rigsdagsmanden for Odense Amts 5te District (Jesperen) har Ordet, for at gjøre en personlig Berigtigelse.

Jesperen: Det forekommer mig, at den sidste ærede Taler var aldeles enig med mig, idet jeg med Fornøielse hørte, at Spørgsmaa-

let er blevet ham klart ved den Discussion, som idag er forefalden, og der er saaledes vistnok ikke nogen Strid længere mulig mellem os, da han nu ogsaa har fundet, at han var paa det Rene med sig selv.

Krieger: Ja, jeg troer, at, da jeg saaledes griber til at citere mine egne Ord fra den forrige Rigsdag, vil det maaskee erkjendes, at, naar jeg gjorde det igaar, saa var det, fordi der var givet mig stærk Anledning dertil, og ikke fordi jeg har nogen særdeles Lyst til at føre mine Ord frem igjen. Anledningen var givet af den Rigsdagsmand, som i dette Stykke ikke ihukom sine egne Ord, at man skal lade den Snee ligge, som faldt isfor, Noget, som jeg er meget tilbøielig til, ja, jeg er endog tilbøielig til at lade den Snee ligge, som faldt igaar, og jeg haaber derfor, at den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavn (Mourier), som endeel beskæftigede sig med mine Ord igaar, ikke vil betragte det som Mangel paa Agtelse, naar jeg ikke har Lyst til i Diebliffet at gaae ind paa en Fortolkning af hvad jeg sagde igaar. Jeg vil kun ganske kort, i Overensstemmelse med hvad jeg igaar tillod mig at yttre, stille Sagen saaledes, som den ganske simpelt stiller sig for mig. Jeg søgte at bevise igaar, at det fulgte af Grundloven, at der i Pensionsloven maatte opstilles en almindelig Regel; jeg tilføiede, at den almindelige Regel ikke gjorde Undtagelser umulige, men at Undtagelserne ikke maae opsluge Regelen; det Spørgsmaal altsaa, som jeg mener, at Enhver maa afgjøre med sig selv, da jeg, efter hvad der alt er yttret, ikke troer, at en lang Discussion herom kan nytte meget, det er, om Undtagelsen ikke opsluger Regelen, naar den saakaldte Regel først indtræder efter 15, 20 eller 25 Aars Tjeneste.